

Lieta C-231/19

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu

Iesniegšanas datums:

2019. gada 15. marts

Iesniedzējtiesa:

Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (Apvienotā Karaliste)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2019. gada 15. marts

Apelācijas sūdzības iesniedzēja:

Blackrock Investment Management (UK) Limited

Atbildētāji:

Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

UPPER TRIBUNAL

[..]

(TAX AND CHANCERY CHAMBER) [ADMINISTRATĪVĀS VIRSTIESAS (NODOKĻU UN KANCLERA KOMPETENCES LIETU PALĀTA)]

SAISTĪBĀ AR APELĀCIJU PAR *FIRST-TIER TRIBUNAL*

(TAX CHAMBER) [ADMINISTRATĪVĀS PIRMĀS ISNTANCES TIESAS (NODOKĻU LIETU PALĀTA)] [NOLĒMUMU]

[..]

[LIETĀ] STARP

BLACKROCK INVESTMENT MANAGEMENT (UK) LIMITED,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

-un-

**THE COMMISSIONERS FOR HER MAJESTY'S REVENUE AND
CUSTOMS,**

atbildētāji,

RĪKOJUMS

[..]

NOLĒMA:

1. Saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību 267. pantu nekavējoties iesniegt Eiropas Savienības Tiesai lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu par Pielikumā minēto jautājumu [**oriģ. 2. lpp.**]
2. Visa turpmākā tiesvedība tiek apturēta, līdz Tiesa pieņems prejudiciālu nolēmumu par uzdoto jautājumu, vai līdz turpmākam rīkojumam.

PIELIKUMS

**LŪGUMS EIROPAS SAVIENĪBAS TIESAI SNIEGT PREJUDICIĀLU
NOLĒMUMU**

A. IEVADS

1. Ar šo lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu *Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber*, turpmāk tekstā –“**iesniedzējtiesa**”) uzdod Eiropas Savienības Tiesai (turpmāk tekstā –“**Tiesa**”) jautājumu par Padomes Direktīvas 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV 2006, L 347, 1. lpp., turpmāk tekstā –“**PVN direktīva**”) 135. panta 1. punkta g) apakšpunkta piemērošanas jomu. Saskaņā ar 135. panta 1. punkta g) apakšpunktu no pievienotās vērtības nodokļa (turpmāk tekstā –“**PVN**”) atbrīvo īpašo ieguldījumu fondu (turpmāk tekstā –“**ĪIEF**”) pārvaldīšanu.
2. Apelācijas sūdzības iesniedzēja (turpmāk tekstā –“**BlackRock**”) pārstāv PVN maksātāju grupu, kas sastāv no vairākām sabiedrībām, kuras veic uzņēmējdarbību kā fondu pārvaldītāji. Atbildētāji ir *Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs* [Apvienotās Karalistes Ieņēmumu un muitas dienests] (turpmāk tekstā –“**Commissioners**”), valsts nodokļu iestāde, kas ir atbildīga par PVN iekasēšanu Apvienotajā Karalistē.
3. *BlackRock* saņem pakalpojumus no *BlackRock Financial Mangement Inc* (turpmāk tekstā –“**BFMI**”), kas ir ASV uzņēmums, kurš ietilpst tajā pašā komercgrupā. *BlackRock* izmanto šos pakalpojumus, lai pārvaldītu gan ĪIEF, gan citu ieguldījumu fondus (turpmāk tekstā –“**fondi, kas nav ĪEIF**”). Nav strīda par to, ka piegāde ir vienots pakalpojums, ko *BFMI* sniedz *BlackRock*.

4. Iesniedzējtiesā izskatāmais jautājums ir par to, vai un cik lielā mērā *BlackRock* ir jāmaksā PVN saskaņā ar apvērstās maksāšanas mehānismu, ko piemēro šādu pakalpojumu sniegšanai. Šis jautājums ir atkarīgs no atbrīvojuma no nodokļa, ko piemēro fondu pārvaldīšanai, interpretācijas un piemērošanas **[orig. 3. lpp.]**.
5. Iesniedzējtiesa (un pirmajā instancē *First-tier Tribunal*) secināja, ka sniegtie pakalpojumi ir “pārvaldīšanas” pakalpojumi atbilstoši šī jēdziena nozīmei, kas ir minēta 135. panta 1. punkta g) apakšpunktā (turpmāk tekstā – “**pārvaldīšanas pakalpojumi**”).
6. Tiesai uzdotais prejudiciālais jautājums, kas ir minēts G sadaļā, ir par to, vai 135. panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē atlīdzība, ko *BlackRock* ir samaksājusi par pārvaldīšanas pakalpojumu, ir jāsadala tā, lai atspoguļotu, cik lielā mērā šie pakalpojumi tiek izmantoti, lai pārvaldītu attiecīgi ĪIEF un fondus, kas nav ĪIEF. Gadījumā, ja atlīdzība ir jāsadala, no nodokļa būtu jāatbrīvo pārvaldīšanas pakalpojumu sniegšana, ciktāl tie tiek izmantoti, lai pārvaldītu ĪIEF. Tomēr gadījumā, ja šāds sadalījums nav pieļaujams, Tiesai tiek lūgts precizēt, uz kāda pamata šīs lietas apstākļos ir piemērojams (vai nav piemērojams) atbrīvojums no nodokļa, ko piemēro fondu pārvaldīšanai.

B. FAKTISKIE APSTĀKĻI

7. Ir konstatēti šādi fakti:
 - a. Personas, kas ir atbildīgas par fondu pārvaldīšanu *BlackRock*, ir portfeļu pārvaldītāji. Ieguldījumu pārvaldīšanā tiek ievērots cikls, kas sastāv no analīzes, lēmuma pieņemšanas, tirdzniecības darījuma izpildes, pēc tirdzniecības norēķinu veikšanas un izlīguma posma.
 - b. Pārvaldīšanas pakalpojumi tiek sniegti, izmantojot programmatūras platformu ar nosaukumu “*Aladdin*”, kurā dati tiek iegūti, tos ievadot gan cilvēkam, gan izmantojot [dator]aparātūras un programmatūras starpniecību.
 - c. Platformas “*Aladdin*” darbība aptver visu ieguldījumu ciklu. Vispārīgi runājot, šī platforma veic izpildes un riska analīzi un uzraudzību, lai palīdzētu portfeļu pārvaldītājiem pieņemt lēmumus par ieguldījumu veikšanu, nodrošina reglamentējošas atbilstības uzraudzību, kā arī ļauj viņiem īstenot tirdzniecības lēmumus.
 - d. *BlackRock* pārvalda virkni dažādu fondu, no kuriem daži ir uzskatāmi par ĪIEF, bet daži ir fondi, kas nav ĪIEF.
 - e. *BlackRock* izmanto pārvaldīšanas pakalpojumus, lai pārvaldītu gan ĪIEF, gan fondus, kas nav ĪIEF.

- f. Lielākā daļa fondu, ko pašreiz *BlackRock* pārvalda, izmantojot pārvaldīšanas pakalpojumus, ir fondi, kas nav ĪIEF, gan fondu skaita, gan pārvaldīto aktīvu vērtības ziņā.
- g. *BFMI* sniedz pārvaldīšanas pakalpojumus arī citiem (trešo personu) fondu pārvaldītājiem, no kuriem daži galvenokārt pārvalda ĪIEF. **[oriģ. 4. lpp.]**

C. PIEMĒROJAMĀS SAVIENĪBAS TIESĪBAS

8. PVN Direktīvas 131. pantā ir paredzēts:

“Šīs sadaļas 2. līdz 9. nodaļā paredzētos atbrīvojumus, neskarot citus Kopienas noteikumus, piemēro saskaņā ar noteikumiem, ko dalībvalstis pieņem, lai nodrošinātu pareizu un godīgu šo atbrīvojumu piemērošanu un lai nepieļautu nekādu iespējamu krāpšanu, izvairīšanos un ļaunprātīgu izmantošanu”.

9. PVN direktīvas 135. panta 1. punktā, ciktāl tas ir būtiski šajā lietā, ir paredzēts:

“1. Dalībvalstis atbrīvo no nodokļa šādus darījumus:

[..]

g) dalībvalstu noteiktu īpašu ieguldījumu fondu vadīšanu [..]”.

D. PIEMĒROJAMĀS VALSTS TIESĪBU NORMAS

10. *Value Added Tax Act 1994* [1994. gada Pievienotās vērtības nodokļa likuma] (turpmāk tekstā - “1994. gada likums”) 31. panta 1. punktā, ciktāl tas ir būtiski šajā lietā, ir paredzēts:

“1) Preču vai pakalpojumu piegāde ir atbrīvota no nodokļa, ja tā atbilst šī likuma 9. pielikumā norādītajam aprakstam [..]”.

11. 1994. gada likuma 9. pielikuma 5. grupas 9. punktā minētais saraksts attiecas uz konkrētu ieguldījumu sabiedrību un fondu veidu “pārvaldīšanu”. Tās ir sabiedrības un fondi, kurus Apvienotajā Karalistē uzskata par īpašo ieguldījumu fondiem.

E. LIETAS DALĪBNIEKU APSVĒRUMI

(1) BlackRock apsvērumi ir šādi:

12. Tas, vai ir iespējams veikt sadalījumu, ir atkarīgs no PVN direktīvas 135. panta 1. punkta g) apakšpunkta pareizas interpretācijas. **[oriģ. 5. lpp.]**

13. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru PVN direktīvā minētie atbrīvojumi no nodokļa ir interpretējami šauri, bet nevis veidā, kas tiem atņemtu nozīmi: spriedums lietā C-91/12, *PFC Clinic*, ECLI:EU:C:2013:198, 23. punkts.
14. 135. panta 1. punkta g) apakšpunkts ir jāinterpretē, “īpaši ņemot vērā [direktīvā] paredzētā atbrīvojuma no nodokļa ratio legis”: spriedums lietā C-169/04, *Abbey National*, ECLI:EU:C:2006:289, 59. punkts (turpmāk tekstā – “**spiedums lietā Abbey National**”).
15. Tiesa ir jau sniegusi detalizētus norādījumus par atbrīvojuma no nodokļa, ko piemēro fondu pārvaldīšanai, mērķi:
 - a. ĪIEF ir kolektīvo ieguldījumu plāni, kas ir piemēroti mazo ieguldītāju ieguldījumiem. Atbrīvojuma no nodokļa, ko piemēro fondu pārvaldīšanai, mērķis ir atvieglot mazajiem ieguldītājiem ieguldījumu izdarīšanu un nodrošināt, lai kopīgā PVN sistēma būtu neitrāla, nodokļiem neietekmējot izvēli starp tiešu naudas ieguldījumu vērtspapīros un ieguldījumu, izmantojot kopīgu ieguldījumu uzņēmumu starpniecību: spiedums lietā *Abbey National*, 62. punkts.
 - b. No nodokļu neitralitātes principa izriet, ka tirgus dalībniekiem ir jādod iespēja izvēlēties organizācijas modeli, kas no saimnieciskā viedokļa tiem atbilst vislabāk, neradot risku, ka viņu darījumi tiks izslēgti no atbrīvojuma no nodokļa, ko piemēro fondu pārvaldīšanai, piemērošanas jomas: spiedums lietā *Abbey National*, 68. punkts un spriedums lietā C-275/11, *GfBk*, ECLI:EU:C:2013:141, 31. punkts.
 - c. Atbrīvojums no nodokļa, ko piemēro fondu pārvaldīšanai, ir noteikts atbilstoši sniegtajiem pakalpojumiem, nevis atkarībā no pakalpojumu sniedzēja vai to saņēmēja: spiedums lietā *Abbey National*, 66. punkts.
16. Atbrīvojuma no nodokļa, ko piemēro fondu pārvaldīšanai, mērķis ir sasniedzams tikai tad, ja tiek veikts sadalījums.
17. Nepiemērojot sadalījumu, atbrīvojuma mērķis tiek sagrozīts šādu iemeslu dēļ:
 - a. Atbrīvojuma no nodokļa pieejamība tiek noteikta patvaļīgi atkarībā no pakalpojumu saņēmēja pārvaldīto fondu klāsta. Pārvaldīšanas pakalpojumi ir izslēgti no atbrīvojuma no nodokļa piemērošanas jomas tikai tāpēc, ka šo pakalpojumu saņēmēji ir [oriģ. 6. lpp.] izveidoti, lai pārvaldītu gan ĪIEF, gan fondus, kas nav ĪIEP, kaut arī Tiesa ir skaidri atzinusi, ka organizācijas struktūrai nevajadzētu to ietekmēt (skat. iepriekš 15. punkta b) apakšpunktu).
 - b. Atbrīvojuma no nodokļa piemērošanas joma ir ierobežota, to attiecinot uz personām, kuras saņem pakalpojumus, nevis uz pakalpojumu izmantošanu, tādējādi radot konkurences izkropļojumu. Tiesa ir skaidri noraidījusi

- mēģinājumus ierobežot atbrīvojuma no nodokļa piemērošanas jomu šādā veidā (skat. iepriekš 15. punkta c) apakšpunktu).
- c. Minētais neparedzami ietekmēs citu fondu pārvaldītājus un ieguldītājus. Piemēram, vienotu pakalpojumu sniegšanas status atkārtoti varētu tikt mainīts no tāda, uz kuru attiecas atbrīvojums no nodokļa, uz tādu, kas tiek aplikts ar standarta nodokļa likmi (un otrādi), jo pakalpojumu saņēmēju pārvaldīto ĪIEF un fondu, kas nav ĪIEF, apjoms un vērtība svārstās. Turklāt fondu pārvaldītāji varētu manipulēt ar savu korporatīvo un organizatorisko struktūru, pārvaldot atsevišķus fondus, kas nav ĪIEF, tās pašas struktūras ietvaros, kas pārvalda ĪIEF, lai uz fondu, kas nav ĪIEF, pārvaldīšanu tiktu attiecināts atbrīvojums no nodokļa.
18. Turklāt sadalījums, kas pamatots ar [pakalpojumu] izmantošanu, nav jauns koncepts PVN direktīvā. Proti, Tiesa ir jau atzinusi, ka sadalījums varētu būt nepieciešams, lai piemērotu 132. panta 1. punkta f) apakšpunktā minēto atbrīvojumu no nodokļa attiecībā uz izmaksu sadales mehānismu: spriedums lietā C-274/15, Komisija/Luksemburga, ECLI:EU:C:2017:333 (turpmāk tekstā – spriedums lietā “**Luksemburga**”).
19. Saskaņā ar 132. panta 1. punkta f) apakšpunktu minētais atbrīvojums no nodokļa attiecībā uz izmaksu sadali ir atkarīgs no tā, vai pakalpojumi, ko neatkarīga personu grupa (turpmāk tekstā – “**NPG**”) sniedz saviem dalībniekiem, ir “tieši nepieciešami”, lai tas veiktu darbību, kas nav saimnieciska darbība, vai lai tas sniegtu pakalpojumus, kas ir atbrīvoti no PVN. Apstākļos, kad NPG dalībniekam sniedz pakalpojumus, kurus tas izmanto, lai veiktu gan saimniecisko darbību, gan darbību, kas nav saimnieciska darbība, vai lai sniegtu pakalpojumus, kas ir gan aplikami ar nodokli, gan arī atbrīvoti no tā (piemēram, izdevumi saistībā ar vispārējām izmaksām), Tiesa ir norādījusi, ka ir atlīdzība, ko dalībnieks maksā NPG [par pakalpojumu sniegšanu], ir jāsadala, atbrīvojumu no nodokļa piemērojot tādējādi, lai atspoguļotu, cik lielā mērā dalībniekam sniegtie pakalpojumi ir “tieši nepieciešami” tā veiktajai darbībai, kas nav aplikama ar nodokli: spriedums lietā “**Luksemburga**”, 53. un 54. punkts.
20. Visbeidzot, var konstatēt, ka šī lieta nav par viena kompleksu pakalpojumu elementa izdalīšanu un atšķirīgas nodokļa likmes piemērošanu šim elementam. Ir apstiprināts, ka, šādi rīkojoties [oriģ. 7. lpp.], (parasti) netiek atspoguļota saimnieciskā realitāte, tādējādi tiek traucēta pareiza PVN sistēmas darbība: spriedums lietā C-463/16, *Stadion Amsterdam*, ECLI:EU:C:2018:22, 22. punkts. Šajā lietā sadalījums atspoguļo gan saimniecisko realitāti, gan veicina komerciāli reālu darbu un resursu sadalījumu.

(2) Commissioners apsvērumi

21. Nevar tikt sadalīta vienota kompleksu pakalpojumu sniegšana, ko galvenokārt izmanto fondu, kas nav ĪIEF, pārvaldīšanā, kas ir ar nodokli aplikama darbība. Gluži otrādi, tā ir pilnībā aplikama ar nodokli.

22. Vispārējais princips ir tāds, ka vienota nodokļa likme ir jāpiemēro vienotai kompleksa pakalpojuma sniegšanai. Vienīgie izņēmumi no šī noteikuma ir konstatējami gadījumos, kad Savienības likumdevējam ir skaidras tiesības paredzēt atšķirīgu attieksmi, skat. spriedumu lietā C-251/05, *Talacre Beach*, kas attiecās uz nulles likmi, un spriedumu lietā C-94/09, Komisija/Francija, kas attiecās uz nosacījumu saskaņā ar kuru dalībvalstis var piemērot samazinātu likmi konkrētām darbībām.
23. Sadalījuma piemērošana gadījumos, kad vienota pakalpojuma sniegšanu izmanto diviem mērķiem, būtu pretrunā Tiesas līdzšinējai judikatūrai. Spriedumā lietā C-436/16, *Stadion Amsterdam*, Tiesa ir nesen apstiprinājusi, ka vienotam pakalpojumam, ko veido divas atsevišķas sastāvdaļas, ir jāuzliek viena PVN likme, kas ir piemērojama šim vienotajam pakalpojumam un kas tiek noteikta atkarībā no PVN likmes, ko piemēro tā galvenajam elementam. Tas tā ir arī gadījumā, ja uz vienu no abiem elementiem būtu attiecināma samazināta PVN likme, kas būtu piemērojama, ja tas tiktu sniegts kā atsevišķs pakalpojums.
24. Sadalījuma piemērošana gadījumos, kad vienota pakalpojuma sniegšanu izmanto diviem mērķiem, būtu pretrunā arī tās judikatūras mērķim, kura attiecas uz kompleksiem pakalpojumiem. Divus elementus var uzskatīt par vienotu pakalpojumu tikai tad, ja tie ir vienoti no ekonomiskā viedokļa un elementu sadalīšana būtu mākslīga. Nav jēgas konstatēt, ka ekonomiski pastāv vienots pakalpojums, bet tomēr nodalīt atlīdzību par tā sniegšanu, piemērojot sadalījumu. Tas varētu radīt PVN sistēmas darbības traucējumus. [oriģ. 8. lpp.]
25. Turklāt šīs lietas apstākļos sadalījuma piemērošana radītu praktiskas problēmas. Ja sadalījums ir balstīts uz aktīvu vērtību, ko pārvalda fondi, ko vada *BlackRock*, tad par pakalpojumu sniegšanu maksājamais PVN apmērs nepārtraukti mainītos atkarībā no tā pārvaldīto ĪIEF un fondu, kas nav ĪIEF, vērtības.
26. AK nodokļu iestādes analīzi neietekmē nodokļu neitralitātes princips, kas ir interpretācijas princips, kas nevar būt pārāks par vispārējo PVN tiesību aktu principu par to, ka vienotam pakalpojumam piemēro vienotu PVN režīmu. Patiešām, visos gadījumos, kas ietver vienotu kompleksu pakalpojumu, galvenajam elementam piemērojamā PVN režīma attiecināšana uz visu pakalpojuma sniegšanu pilnībā nozīmē atšķirīga PVN režīma piemērošanu palīgelementam, nekā tas būtu gadījumā, ja šis elements būtu atsevišķs pakalpojums. Tomēr tas izriet no vienota kompleksa pakalpojumu doktrīnas, skat. spriedumu lietā C-117/11 *Purple Parking and Airpark Services*.
27. Tāpat AK nodokļu iestādes analīzi nemaina Tiesas spriedums lietā C-274/15, Komisija/Luksemburga. Šī lieta bija tiesvedība saistībā ar pārkāpumu par PVN direktīvas 132. panta 1. punkta f) apakšpunktā paredzēto atbrīvojuma no nodokļa attiecībā uz izdevumu sadales grupām, nevis lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu par konkrētiem valsts tiesā izskatāmās lietas apstākļiem. Spriedumā minētajā lietā Tiesa nekur nav norādījusi, ka tā būtu vērtējusi vienotu

pakalpojumu, ko sniedz izmaksu sadales grupa, vai ka tā ierosinātu, ka atlīdzība par šo vienoto pakalpojumu sniegšanu bija jāsadala, pamatojoties uz izmantošanu.

F. LŪGUMA SNIEGT PREJUDICIĀLU NOLĒMUMU PAMATOJUMS

28. Šī lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu **1. un 2. pielikumā** ir pievienots attiecīgi iesniedzējtiesas (*Upper Tribunal*) 2018. gada 20. decembra un *First-tier Tribunal* 2017. gada 15. augusta nolēmums.
29. Iesniedzējtiesa norāda, ka, lai arī tas ir vispārējs princips, ka vienotam kompleksam pakalpojumam piemēro vienotu likmi, šis princips pats par sevi nav noteicošs šajā lietā. Jautājums nav par to, vai atsevišķiem vienota kompleksa pakalpojuma elementiem var piemērot dažādas likmes. Jautājums drīzāk ir par paša 135. panta 1. punkta g) apakšpunkta interpretāciju, proti, vai ir pareizi to interpretēt tādējādi, ka ir nepieciešams atlīdzību par vienota pakalpojuma sniegšanu sadalīt, pamatojoties uz izmantošanu. **[orig. 9. lpp.]**
30. Šķiet, spriedumā lietā Luksemburga Tiesa ir norādījusi, ka, piemērojot PVN direktīvas 132. panta 1. punkta f) apakšpunktu, varētu būt lietderīgi nodalīt tos vienota pakalpojumu sniegšanas elementus, kas ir atbrīvoti no nodokļa, un tos, kas ir apliekami ar nodokli. Ja Tiesa ir apstiprinājusi, ka sadalījums, pamatojoties uz izmantošanu, ir pamats, lai noteiktu viena atbrīvojuma no nodokļa piemērošanas jomu, tai būtu jābūt gatavai tam, ka tiek pausta nostāja, ka šāds sadalījums varētu attiekties arī uz citiem atbrīvojumiem, jo īpaši tiem, kuri ir atkarīgi no konkrētā pakalpojuma sniegšanas izmantošanas veida.
31. Tomēr spriedumā lietā Luksemburga nav minētas skaidras norādes šajā ziņā. Tiesas paustais viedoklis par sadalījumu attiecībā uz atbrīvojumu, ko piemēro izmaksu sadalei, šķiet, ir balstīts uz praktiskumu, nevis principu vai mērķi.
32. Rezumējot, iesniedzējtiesa ir secinājusi, ka 135. panta 1. punkta g) apakšpunkta pareiza interpretācija, iespējams, ļauj sadalīt atlīdzību par vienotu pārvaldīšanas pakalpojumu sniegšanu, pamatojoties uz šo pakalpojumu izmantošanu, attiecīgi nošķirot ĪIEF un fondu, kas nav ĪIEF, pārvaldīšanu. Tomēr tāpat ir iespējams, ka šādu sadalījumu nevar piemērot un ka vienots pakalpojums ir jāapliek ar nodokli atbilstoši tā dominējošajam vai galvenajam izmantošanas veidam.
33. Tādējādi iesniedzējtiesa uzskata, ka apstākļos, kad pakalpojumus izmanto, lai pārvaldītu gan ĪIEF, gan fondus, kas nav ĪIEF, tā nevar ar pilnīgu pārliecību noteikt pareizo pieeju attiecībā uz 135. panta 1. punkta g) apakšpunkta interpretāciju un tā nav *acte clair*, kā arī strīda izskatīšanai šajā lietā ir jāatrisina jautājums par [minētās normas] interpretāciju.

G. PREJUDICĀLAIS JAUTĀJUMS

34. Tādējādi iesniedzējtiesa lūdz Tiesai sniegt prejudiciālu nolēmumu par šādu jautājumu:

Vai gadījumā, ja trešā persona sniedz fonda pārvaldītājam vienotu pārvaldīšanas pakalpojumu Padomes Direktīvas 2006/112/EK 135. panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē un minētais fonda pārvaldītājs to izmanto, lai pārvaldītu gan īpašo ieguldījumu [orig. 10. lpp.] fondus (turpmāk tekstā –“ĪIEF”), gan fondus, kas nav īpašo ieguldījumu fondi (turpmāk tekstā –“fondi, kas nav ĪIEF”), šis pants ir jāinterpretē tādējādi:

- a) ka uz šo vienoto pakalpojumu ir jāattiecina vienota nodokļa likme? Ja tas tā ir, kā ir jānosaka šī likme? vai arī
- b) ka atlīdzība par šī vienotā pakalpojuma sniegšanu ir jāsadala, pamatojoties uz pārvaldīšanas pakalpojumu izmantošanu (piemēram, pamatojoties uz līdzekļu summām, kas attiecīgi tiek pārvaldītas ĪIEF un fondos, kas nav ĪIEF), no nodokļa atbrīvojot vienu daļu no vienotā pakalpojuma, bet otru tā daļu, apliekot ar nodokli?

[..]

Pieņemts 2019. gada 15. martā